

0421 - 21. april

Vi vet at vi er av sannheten. 1Joh 3: 19.

Den som vil være en kristen, men ikke søker etter en visshet om at han har syndenes forlatelse, kan selvsagt ikke være åndelig våken. Han er altså tilfreds med alltid å leve i uvisshet om han er benådet. Og da må han enten være en fullstendig sovende hykler, eller i det minste en kristen som er sovnet inn.

Dette ligger i sakens natur. Den bruden som er tilfreds uten å være sikker på hvor hun har sin brudgoms hjerte, har ingen rett kjærlighet. Denne tilstanden er derfor et karakteristisk kjennetegn på dem som ikke har vendt seg fra sine synder til Herren, og fått nåde.

Samtidig er dette en av de underligste unnskyldningene disse bruker, at de rett og slett fornekte at denne vissheten om syndenes forlatelse virkelig finnes. De vil ikke være med på at det skal være mulig å eie den. Ja, de anser rett og slett en slik visshet som åndelig overmot, selvsikkerhet eller innbilning.

Luther sier: "Når de kainske helgener hører denne bekjennelsen (når kristne vitner om sin visshet om at de er benådet), så korsner de seg, stritter imot med hender og føtter, og sier: Gud bevare oss fra noe så forkastelig; at jeg skulle si at jeg vet jeg er Guds barn. Nei, jeg vil heller ydmyke meg, og bekjenne at jeg er bare en stakkars synder. Og Gud ser jo til den som er ydmyk!"

Men Skriften sier: "vi vet at vi er ført over fra døden til livet", "vi vet at vi er av sannheten", "vi vet - vi vet at vi er av Gud". "Vi vet at Guds Sønn er kommet og har gitt oss forstand, for at vi skal kjenne Den Sanne. Og vi er i Den Sanne, i hans Sønn, Jesus Kristus".

Dette sier at vi vet, - vi vet at vi er Guds barn, og har syndenes forlatelse og det evige liv. "Derfor", sier igjen Luther, "skal vi virkelig anstrenge oss for grundig å rykke opp med rot denne skadelige villfarelsen som har forført hele verden; denne oppfatningen av at menneskene ikke skal kunne vite om de er i eller utenfor nåden".

Denne villfarelsen kommer ikke fra forstanden, men fra hjertet. Ikke på grunn av noe som er tåkete, for Skriften taler over alt tydelig nok om dette. Men på grunn av at hjertet ikke har noe behov for å vende om til Gud fra sine synder.

De som ikke selv eier eller søker denne vissheten, vil derfor også avvise at en slik visshet er mulig. Og selv om en ikke konkret tar avstand fra en slik visshet, er det likevel, som sagt ovenfor, ikke noe godt tegn at en ikke har noen trang til å søke den, men er tilfreds med sin uvisshet.

En ganske annen side av saken er at noen som virkelig søker etter denne vissheten, ikke alltid straks får den. Disse må da ikke miste motet. Men å ikke i det hele tatt søke denne vissheten om å eie Guds nåde, det er alltid et tegn på dem som lever i kjødelig visshet.

For det andre: Selv om et menneske er ærlig og tørster etter rettferdighet, er det likevel en stor mangel ved hele hans kristendom hvis han lever i uvisshet om han er benådet.

Det er sant at han kan nok ha Guds nåde. Det er sant, det Luther sier, at "syndenes forlatelse har to sider; dels skjult hos Gud, dels kjent og åpenbart for sjelen". Kristus hadde forlatt synderinnen som lå

ved hans føtter, og sagt dette til Simon, før han vendte seg til henne og sa: "dine synder er deg forlatt!". En sjel som hungrer etter nåde, eier syndenes forlatelse før han vet det eller tror det. For "salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet". Alt dette er sant.

Men alt sammen blir likevel ikke som det skal før mennesket også får visshet om at det er benådet. For før dette skjer, blir det aldri et virkelig Guds rike i hjertet. For "Guds rike er rettferdighet og fred og glede i Den Hellige Ånd". Før dette skjer, vil en ikke få kraft, aldri elske, takke og lovprise Gud på rett måte, og aldri vandre for hans åsyn i den rette ånd.

En har selvsagt samme rettferdighet gjennom en svak tro som gjennom en sterk. Men ikke samme helliggjørelse. For helliggjørelsen, kraften og Åndens frukter avhenger alltid av troens visshet og styrke. "Gleden i Herren er deres styrke". Det er derfor så viktig at alle ærlige sjeler får full visshet om at de eier Guds nåde.

Men den som nå virkelig lengter etter den salige troens visshet, må legge godt merke til hvor den rette veien til denne går. Den eneste veien til troens visshet er å ta Gud på ordet, det vil si at vi med tro i hjertet gjentar ord som Gud har sagt. En av våre kirkefedre sier: "Hvilken trygghet og visshet har jeg ikke bare jeg kan gjenta det min Gud sier foran meg!" Og Paulus lærer at "troen kommer av forkynnelsen".

Den rette troen og vissheten fødes i hjertet på den måten at jeg blir trøstet, glad og overbevist om at jeg har Guds nåde utelukkende gjennom det Gud har lovet og Kristus har gjort. Og jeg får denne trøsten før jeg ennå anser meg verdig til å få troen. Mens jeg ennå mener jeg mangler så altfor mye. Ja, når jeg dermed ikke en gang våger å tro.

Som Kristus sier, var den fortapte sønnen ennå langt borte da faren overrasket ham med sin nåde og barmhjertighet. Etter at en slik først har fått trøst i Kristus og Ordet, - da, og først da vil vi også få erfare troens virkninger og kjennetegn hos oss. Johannes sier: "Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv".

Men den første og egentlige troens visshet må alltid oppstå av Ordet, før alle troens kjennetegn og frukter.